

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/234/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201845
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201845.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci žalobcu: W.. N. Z., nar. XX.XX.XXXX, G. Z. 8, I. E., zastúpený: JUDr. Milan Roll, advokát, Švabinského 13, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. M.-XX-XX-X/XXXX-OdSP zo dňa XX.XX.XXXX, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. XS/XXX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. XS/XXX/XXXX-XXX zo dňa 31.03.2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/245/2013-101 zo dňa 31.03.2015 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SELUZ-11-17-3/2013-OdSP zo dňa 30.07.2013 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „VÚSZ“) č. VÚSZ-65207023164707-27/2013-OVZ zo dňa 15.04.2013 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie VÚSZ“) o znížení výsluhového dôchodku žalobcovi podľa § 105 ods. 7 a ods. 10 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) od 01.05.2013 na sumu 879,32 eur mesačne. Neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 9Sžso/34/2011 zo dňa 25.04.2012, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. je potrebné v danom prípade vykladať tak, že pre zistenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem (vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku) vydeliť počtom 344 dní (365-21). V tejto súvislosti tiež poukázal na § 250ja ods. 4 O.s.p. a

na viazanosť správneho orgánu právnym názorom Najvyššieho súdu SR, ktorá sa nemusí uplatniť iba v prípade, že došlo k zmene skutkového stavu, na ktorý je potrebné aplikovať iné hmotnoprávne predpisy. Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že správne orgány oboch stupňov vydaním prvostupňového rozhodnutia VÚSZ a napadnutým rozhodnutím žalovaného plne rešpektovali právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 9Sžso/34/2011 zo dňa 25.04.2012. Pri výpočte výsluhového dôchodku postupoval VÚSZ ako prvostupňový správny orgán tak, že za priemerný služobný príjem žalobcu v príjmovom najlepšom ukončenom kalendárnom roku v období posledných 10 ukončených kalendárnych rokov pred dňom skončenia služobného pomeru považoval rok 2003 v sume 305 272,- Sk, ktorý bol vyplatený v tomto rozhodujúcom kalendárnom roku za 344 dní výkonu služby. Služobný príjem zodpovedajúci trom dňom nevyčerpanej dovolenky z nároku za rok 2003 bol žalobcovi zaúčtovaný v roku 2003 v sume 2 404,- Sk a bol zahrnutý do vymeriavacieho základu na určenie poistného na nemocenské zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie v decembri 2003. Pre výpočet základu bol použitý vymeriavací základ 307 676,- Sk za 344 dní v zmysle § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. Krajský súd nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz spočívajúci v doplnení spisu aj o spisový materiál týkajúci sa p. B. a p. N. za účelom porovnania výpočtu ich výsluhových dôchodkov s výpočtom výsluhového dôchodku žalobcu. Dôvodom nevykonania navrhnutého dôkazu bola skutočnosť, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že VÚSZ postupoval v súlade s vyššie uvedeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade s § 105 ods. 6 zákona č. 328/2002 Z. z., nakoľko VÚSZ priznal žalobcovi dávku vo vyššej sume ako mu patrila. Pre určenie výšky výsluhového dôchodku žalobcu bolo potrebné vychádzať z iného počtu dní, za ktoré mu patrila služobný príjem. Krajský súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu o jeho diskriminácii v porovnaní s p. B. a p. N. pri stanovení výšky výsluhového dôchodku, nakoľko správne orgány oboch stupňov postupovali pri jeho výpočte v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. XSžso/XX/XXXX z XX.XX.XXXX, ktorým sú oba správne orgány viazané a krajský súd nezistil zmenu skutkového stavu, z ktorého vychádzal Najvyšší súd SR. Žalobca nepreukázal ani svoje tvrdenie, že VÚSZ realizoval zníženie jeho výsluhového dôchodku už od 01.10.2012 aj napriek tomu, že mu tento bol znížený až od 01.05.2013, teda že k zníženiu jeho právoplatne priznaného výsluhového dôchodku došlo so spätnou platnosťou. Krajskému súdu nebolo zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť k retroaktívnemu zníženiu dôchodku od 01.10.2012, ktorý bol žalobcovi priznaný právoplatným rozhodnutím až od 01.05.2013 a toto rozhodnutie mu bolo doručené až dňa 30.04.2013.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd tento rozsudok zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Poukázal na jednotlivé výpočty výsluhového dôchodku, konkrétne na dve varianty jeho výpočtu a analýzu výpočtov výsluhových dôchodkov p. B. a p. N.. Mal za to, že výpočet výsluhového dôchodku a vzorec použitý na jeho výpočet bol pri prvom priznaní výsluhového dôchodku žalobcovi rozhodnutím VÚSZ zo dňa 20.07.2004 správny a v súlade so zákonom č. 328/2002 Z. z. a zákonom č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 370/1997 Z. z.“). Správnosť tohto vzorca potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/177/2007-60 zo dňa 16.01.2008 konštatujúc, že výpočet výsluhového dôchodku podľa vzorca, ktorý bol použitý aj v prejednávanej veci, vedie k tomu, že napríklad pri predĺžovaní práceneschopnosti v poslednom kalendárnom roku služby by vojak dosiahol oveľa vyšší výsluhový dôchodok oproti vojakovi, ktorý vykonával riadnu službu. Ďalej žalobca poukázal na to, že pri prvom výpočte bol použitý vzorec podľa odborného usmernenia žalovaného č. M./K-XX/X-XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Tento vzorec rešpektuje princíp rovnakého postavenia príjmov, zákonnú dikciu § 60 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. a zásadu, že vyšší poistný príjem sa prejavuje vo vyššej výmere poistnej dávky. Uznal, že započítavanie služobného príjmu vyplateného za nevyčerpanú riadnu dovolenku deformuje základ na výpočet dávok výsluhového zabezpečenia v tom zmysle, že bez ohľadu na počet dní nevyčerpanej riadnej dovolenky v rozhodujúcom období je výška výsluhovej dávky vyššia v porovnaní s prípadom, kedy sa služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku nevyplátil a zvýšenie je rovnaké bez ohľadu na počet dní dovolenky, za ktoré bol vyplatený služobný príjem (náhrada mzdy). Uvedené je však možné odstrániť len novelizáciou zákona. Krajský súd v odôvodnení rozsudku nezaujal stanovisko k „identickým“ poberateľom výsluhového dôchodku p. B. a p. N. a ani sa nevyjadril k analýze výsluhových dôchodkov predloženej žalobcom na pojednávaní dňa 10.03.2015, v ktorej urobil prvú variantu výpočtu podľa

odborného usmernenia zo dňa 15.01.2003 a druhú variantu podľa v súčasnosti realizovaných „retroaktívnych“ rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov. Ak by VÚSZ pri výpočte výsluhového dôchodku p. N. použil spôsob výpočtu ako v napadnutom rozhodnutí žalovaného, došlo by k absurdnej situácii, že pri rovnakej výške služobného príjmu a započítaní náhrady za nevyčerpanú dovolenku bude výsluhový dôchodok tým vyšší, čím menší počet dní v rozhodujúcom kalendárnom roku profesionálny vojak vykonal. Pri menšom počte započítateľných dní riadneho výkonu služby výsledná výška výsluhového dôchodku neúmerne vzrastá a môže byť napokon podstatne vyššia ako mesačný služobný príjem, ktorý profesionálny vojak poberal. Správne orgány oboch stupňov v prvostupňovom rozhodnutí VÚSZ a napadnutom rozhodnutí žalovaného znížením výsluhového dôchodku žalobcovi priznali „retroaktívny výsluhový dôchodok“ bez zjavného dôvodu v menej výhodnej výmere ako v prípade výsluhových dôchodkov p. B. a p. N., čím sa dopustili priamej diskriminácie žalobcu. Základným prameňom slovenskej právnej úpravy o ochrane pred diskrimináciou je zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „antidiskriminačný zákon“) a jeho prijatím došlo aj k novelizácii zákona č. 328/2002 Z. z. V zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. a antidiskriminačného zákona patria policajtovi, policajtky, profesionálnemu vojakovi, profesionálnej vojačke, práva pri výkone sociálneho zabezpečenia rovnako v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. Znížením výsluhového dôchodku priznaného žalobcovi rozhodnutím VÚSZ zo dňa 20.07.2004 dochádza k porušeniu rovnosti v právach, ku ktorým dôjde vtedy, ak sa s rôznymi subjektmi nachádzajúcimi sa v rovnakej situácii zaobchádza rozdielnym spôsobom bez toho, aby na to existovali objektívne dôvody. Žalobca opakovane zdôraznil, že k realizácii zníženia jeho výsluhového dôchodku došlo už od 01.10.2012 a k vydaniu prvostupňového rozhodnutia VÚSZ došlo až dňa 15.04.2013 s účinnosťou od 01.05.2013, čím došlo k zníženiu právoplatne priznaného výsluhového dôchodku so spätnou platnosťou, čo je v rozpore so základnými atribútmi právneho štátu, ktorým Slovenská republika nepochybne je. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 36/95 uviedol, že imanentným znakom právneho štátu je aj požiadavka právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou ktorého je aj zákaz retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov. Záverom žalobca zdôraznil, že VÚSZ aj žalovaný porušil § 113 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z., ako aj ustanovenia § 1, § 2, § 5, § 9 a čl. XVIII antidiskriminačného zákona. VÚSZ retroaktívnymi zníženiami výsluhového dôchodku u žalobcu zasiahol do už nadobudnutého práva na jeho výplatu v priznanej výške. Všetky retroaktívne rozhodnutia VÚSZ pôsobia spätne a obmedzujú riadne nadobudnuté právo, ktoré by neskoršia právna úprava nemala rušiť, prípadne zhoršovať, a to v zmysle ochrany už nadobudnutého majetkového práva podľa čl. 20 Ústavy SR. VÚSZ svojimi retroaktívnymi rozhodnutiami podľa názoru žalobcu porušil aj čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1 k tomuto dohovoru. Žalobca k odvolaniu pripojil aj podanie zo dňa 09.03.2015 (predložené krajskému súdu na pojednávaní dňa 10.03.2013), v ktorom doplnil spis krajského súdu o podrobné výpočty výsluhových dôchodkov p. B. a p. N..

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu z dôvodu, že sa s ním v plnej miere stotožnil a tiež z dôvodu, že žalobca v odvolaní nepreukázal žiadne pochybenie krajského súdu a len zopakoval predtým uvedené skutočnosti. Tvrdenie žalobcu, že krajský súd sa nevysporiadal s „identickým“ poberaním výsluhových dôchodkov p. B. a p. N. a ani sa nevyjadril k jeho podaniu zo dňa 09.03.2015, označil žalovaný za nepravdivé, nakoľko krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na obsah tohto podania a následne sa vysporiadal s tým, prečo na tento dôkaz neprihliadol. Rozhodnutia a postup pri výpočte výsluhových dôchodkov iných výsluhových dôchodcov nie je predmetom preskúmania v tejto veci. Úlohou súdu nie je porovnávať postup správneho orgánu v iných prípadoch, ale je ním preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného týkajúce sa žalobcu a to či postup jeho vydania spĺňa zákonné predpoklady. Ak by sa preukázalo, že výpočet výsluhových dôchodkov p. B. a p. Kukučku nie je v súlade so zákonom, žalobca sa nemôže domáhať použitia takéhoto výpočtu. Zásada rovnakého postupu a nediskriminácie totiž neznamena, že ak správny orgán nepostupoval v súlade s právnymi normami, má tak postupovať aj v ostatných prípadoch. Z podstaty nediskriminácie vyplýva, že je možné sa jej domáhať iba za predpokladu, že správny orgán rešpektuje právne predpisy. Na záver žalovaný opätovne podotkol, že úlohou súdu nie je porovnávať, či žalovaný vypočítal žalobcovi a iným výsluhovým dôchodcom dôchodky rovnakým spôsobom, ale či postup v prípade rozhodovania o výsluhovom dôchodku žalobcu je v súlade so zákonom.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Kľúčovou otázkou vo veci bolo posúdenie správnosti použitého matematického vzorca pre výpočet výsluhového dôchodku žalobcu v súvislosti s otázkou správnosti výkladu ustanovení § 60 ods. 1 a § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. žalovaným.

Medzi účastníkmi konania je teda sporný výklad vyššie uvedených zákonných ustanovení vo vzťahu k tomu, akým počtom dní má byť vydelený súhrn mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov (ďalej aj len „súhrn príjmov“), ktoré patrili profesionálnemu vojakovi za príslušný kalendárny rok.

Podľa § 58 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z., rok trvania služobného pomeru na účely tohto zákona je 365 dní.

Podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z., dávka výsluhového zabezpečenia sa zníži, ak sa zistí, že sa táto dávka priznala vo vyššej sume, ako patrí.

Podľa § 119 zákona č. 370/1997 Z. z. v znení účinnom do 31.08.2005, profesionálnemu vojakovi patrí za nevyčerpanú riadnu dovolenku alebo za jej pomernú časť služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky, ak riadnu dovolenku alebo jej pomernú časť nemohol vyčerpať ani do konca nasledujúceho kalendárneho roku z dôvodu neudelenia riadnej dovolenky alebo z dôvodov uvedených v § 34 ods. 1 písm. a) až d).

Podľa § 55 ods. 2 zákona č. 370/1997 Z. z., ak profesionálny vojak nevykonával službu celý kalendárny mesiac, patrí mu pomerná časť služobného príjmu za každý kalendárny deň, keď vykonával službu. Čas riadnej dovolenky, osobitnej dovolenky, krátkej dovolenky, náhradného voľna a preventívnej rehabilitácie sa na účely výplaty služobného príjmu považuje za výkon služby.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 55 ods. 2 zákona č. 370/1997 Z. z. jednoznačne vyplýva, že služobný príjem profesionálnemu vojakovi patrí v kalendárnom mesiaci za dni, počas ktorých vykonával službu a taktiež za dni, počas ktorých čerpal riadnu dovolenku, osobitnú dovolenku, náhradné voľno, prípadne absolvoval preventívnu rehabilitáciu. Služobný príjem nepatrí za dobu neschopnosti na výkon služby (práceschopnosti).

Z prvostupňového rozhodnutia VÚSZ vyplýva, že v roku 2003 bola žalobcovi z celkových 365 dní odpočítaná doba 21 dní, počas ktorých nevykonával službu. Za hodnotených 344 dní doby výkonu služby mu bol vyplatený služobný príjem 305 272,- Sk (10 133,18 eur) a za 3 dni nevyčerpanej riadnej dovolenky mu bol vyplatený služobný príjem 2 404,- Sk (79,80 eur).

Odvolací súd sa zaoberal otázkou, či sa do deliteľa na účely zistenia priemerného služobného príjmu (základu na výpočet výsluhového dôchodku) majú započítať aj 3 dni, za ktoré bol žalobcovi vyplatený služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku, a teda či deliteľom je číslo 347 (344 dní + 3 dni), alebo ním má byť len číslo 344.

V prípade, že profesionálny vojak nevyčerpá riadnu dovolenku v celom rozsahu, patrí mu služobný príjem za nevyčerpanú pomernú časť riadnej dovolenky vo výške, ktorá zodpovedá počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky. Nakoľko k vyčerpaniu riadnej dovolenky v rozsahu troch dní v prípade

žalobcu nedošlo, podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné uvedené tri dni započítať do deliteľa tak, ako keby išlo o dni rovnocenné výkonu služby podľa § 55 ods. 2 vety druhej zákona č. 370/1997 Z. z. Ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. je nevyhnutné v danom prípade vykladať tak, že na určenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku vydeliť iba počtom 344 dní.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na totožný názor Najvyššieho súdu SR prezentovaný v rozsudku sp. zn. 7Sžso/42/2012 zo dňa 27.11.2013, v ktorom konštatoval, že:

„Žalovaný sa preskúmaným rozhodnutím stotožnil s výpočtom dávky výsluhového dôchodku prvostupňového správneho orgánu, keď zistený súčet priemeru súhrnu mesačných príjmov za kalendárny rok 2003 v sume 417.105 Sk (13 845,35 eur) vydelil celkovým počtom 390 dní a vynásobil koeficientom 30,417, teda žalovaný zahrnul do celkového počtu dní roka 2003 aj 25 dní nevyčerpanej dovolenky.

Ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. preto treba vykladať tak, že pre zistenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem (vrátane príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku) žalobcu vydeliť len počtom 365 dní, t.j. bez 25 dní nevyčerpanej dovolenky počas výkonu služby profesionálneho vojaka."

Správnosť výpočtu výsluhového dôchodku žalobcu podporuje aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/34/2011 zo dňa 25.04.2012 uvádzaný žalovaným, v ktorom najvyšší súd vyslovil totožný právny názor ako v rozsudku sp. zn. 7Sžso/42/2012 zo dňa 27.11.2013 konštatujúc, že „ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. je potrebné v danom prípade vykladať tak, že pre zistenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem (vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku) vydeliť počtom 344 dní (365-21)."

Vyššie citovaným názorom Najvyššieho súdu SR je žalovaný v novom konaní v zmysle § 250ja ods. 4 O.s.p. viazaný, čo v danom prípade žalovaný splnil.

Je nepochybné, že s prihliadnutím na stále sa spresňujúcu judikatúru Najvyššieho súdu SR sa súd nemohol prikloniť k názoru vyslovenému v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/177/2007 zo dňa 16.01.2008, nakoľko od vtedy došlo k zmene právneho názoru a Najvyšší súd SR sa dôsledne vysporiadal so správnosťou výkladu ustanovení zákona č. 328/2002 Z. z. a to najmä s otázkou časovej a vecnej súvislosti príjmu týkajúceho sa refundovania nevyčerpanej dovolenky v príslušnom kalendárnom roku na prejednávanú vec a náhľad na problematiku matematického vzorca pre výpočet výsluhového dôchodku svojou rozhodovacou praxou posunul. S prihliadnutím na judikatúru Najvyššieho súdu SR obsiahnutú napríklad v rozsudkoch sp. zn. 9Sžso/33/2011 zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 9Sžso/51/2011, sp. zn. 9Sžso/57/2011 zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Sžso/40/2013 zo dňa 29.07.2014, sp. zn. 1Sžso/40/2013 zo dňa 29.08.2014 odvolací súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nej odchýlil. Takýmto dôvodom by mohla byť napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, odvolací súd konštatuje, že výsluhoví dôchodcovia p. B. a p. N. neboli účastníkmi tohto konania a každý prípad je potrebné posudzovať individuálne so zreteľom na všetky jeho okolnosti. Ak by sa preukázalo, že výpočet výsluhových dôchodkov p. B. a p. N. nie je v súlade so zákonom, žalobca sa nemôže domáhať použitia takéhoto výpočtu. Zásada rovnakého postupu a nediskriminácie totiž neznamená, že ak správny orgán nepostupoval v súlade s právnymi normami (napr. v prípadoch p. B. a p. N.), má tak postupovať aj v ostatných prípadoch. Z podstaty nediskriminácie vyplýva, že je možné sa jej domáhať iba za predpokladu, že správny orgán rešpektuje právne predpisy. Žalovaný správne uviedol, že úlohou súdu nie je porovnávať, či správne orgány vypočítali žalobcovi a iným výsluhovým dôchodcom dôchodky rovnakým spôsobom, ale či postup v prípade rozhodovania o výsluhovom dôchodku žalobcu je v súlade so zákonom. S ohľadom na túto skutočnosť nedošlo v danom prípade k porušeniu zásady rovnakého

zaobchádzania.

Nemožno súhlasiť so žalobcom, že krajský súd sa nevysporiadal s „identickým“ poberaním výsluhových dôchodkov p. B. a p. N. a ani sa nevyjadril k jeho podaniu zo dňa 09.03.2015, nakoľko krajský súd v odôvodnení rozsudku zhrnul obsah tohto podania a vysporiadal sa s tým, prečo na neho neprihliadol. S ohľadom na nevyhnutnosť posudzovať každý prípad jednotlivo a s prihliadnutím na všetky jeho špecifické okolnosti, nie je účelné a ani potrebné analyzovať výpočty iných výsluhových dôchodkov a komparovať ich s výpočtom výsluhového dôchodku žalobcu.

V danom prípade nemožno hovoriť ani o porušení zákazu retroaktivity pri znížení výsluhového dôchodku žalobcovi, nakoľko tento mu bol znížený prvostupňovým rozhodnutím VÚSZ zo dňa 15.04.2013 s účinnosťou od 01.05.2013, t.j. do budúcnosti a nie spätne, pričom toto rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 30.04.2013. V prípade žalobcu existoval zákonný dôvod na zníženie už priznaného výsluhového dôchodku ustanovený v § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z., ktorým je zistenie, že dávka výsluhového zabezpečenia bola priznaná vo vyššej sume, ako danému výsluhovému dôchodcovi patrí.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., keďže žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.